

Минало та й минає ще...

Ярослав Брунько

Минало та й минає ще... Крізь пальці, наче той пісок,
Біжать хвилини і роки, лишаючи на скронях слід.
І кожен день — це новий зліт, це новий, неживий урок,
Який мінє на очах наш давній і затишний світ.

Минало та й минає ще... Дитинства безтурботний сміх
Давно розтанув у тиші, мов перший березневий сніг.
А ми ідемо в майбуття крізь тисячі чужих доріг,
Шукаючи святий притулок для втомлених і босих ніг.

Колись здавалося усе таким величним і міцним,
І кожна мрія в небесах росла, мов пишний колосок.
Та час розвіяв ті ілюзії, неначе примарний дим,
І пересіяв наші душі крізь сито зоряних думок.

Минало та й минає ще... Мінялись влада і царі,
Руйновані були міста, і знов підводились з руїн.
І тільки сонце, як колись, встає на ранішній зорі,
І розливає над землею свій чистий, молитовний дзвін.

Бувала радість на путі, бував і нестерпний біль,
Коли тривога уночі сиреною в серця била.
Та ми збирали власну мужність, як хліб святий і сіль,
І в нас прокидалась знову таємна, нездоланна сила.

Минало та й минає ще... Палали грози і шторми,
І ворог лютий намагався зламати наш козацький рід.
Але трималися за руки і залишалися людьми,
І боронили від навали український, сонячний підхід.

І скільки тих, хто відійшов у вічність, у небесний стрій,
Хто за життя і за свободу віддав свій найостанній подих...
Їх образ в пам'яті живе серед завітних, світлих мрій,
І їхня слава не загине у цих бурхливих, вільних водах.

А час пливе, немов ріка, шумить каштанами Поділ,
І золоті куполи знову стрічають весняне тепло.

Минає все — і злий туман, і кривда, і кривавий діл,
І забирає за собою усе пережите нами зло.

Поглянь на обрій — там зоря новітній день уже веде,
Бо лідер той, хто крізь туман бачить проміння золоте.
І віра в серці не згасає, вона нікуди не піде,
І наше праведне майбутнє щасливим садом зацвіте.

Минало та й минає ще... Ми пишем повість на ходу,
Карбуєм вірші і пісні, будуєм мирні, нові хати.
І я відкину геть із душі даремну розпач і біду,
Бо в цьому світі є за що боротись, жити і кохати.

Нехай летять собі роки, мінняють зими на весну,
Ми тримаємо твердо стерно і не боїмося висоти.
Ми відбудуємо країну — величну, вільну і ясну,
І впевнено, крок за кроком, дійдем до спільної мети.

Минало та й минає ще... Але життя — це вічний рух,
Це код, що в зернах проростає і перемогу нам несе.
Незламним залишається наш гордий і козацький дух,
Який здолає всі незгоди і в часі переживе усе!